

— **יצא!** ודוקא אם הביא עולה ושלמים [לאו דוקא שלמים ומשום סיפא דמנחה ושלמים לא יצא נקטיה, רש"י] — **יצא!** כלומר, דוקא אם הביא עולה בהמה או עוף לעולה יצא. אבל אם הביא הגר מנחה ושלמים ולא הביא עולה — **לא יצא.**

והא דיצא הגר בבהמה במקום שני העופות, הוא משום דלא אמרו שיביא קן של עופות אלא לחקל עליו. שדמי שתי עופות מועטים מדמי בהמה אחת. אבל אם רצה להביא

שהביא קרבנו, והלך, ולא נוכח בהקרבתו. ולכן עד הערב אינו בטוח שהכהנים כבר הקריבו אותו, אבל בערב יכול הוא לאכול בקדשים מבלי שיצטרך לברר אם כבר הקריבו עבורו⁽³⁾.

כל הקניין שבתורה הבאים חובה אחד מהם הטאת ואחד עולה. ואילו כאן, בגר — **שתייהן עולות!**

הביא הגר חובתו מן הבהמה, בהמה אחת

הפרידה השניה, שבאה רק מדיני הבאת קרבן, ודאי אינה גורמת עיכוב מלאכול בקדשים, שהרי כבר נתכפר לגמרי בראשון.

ובאופן אחר יש לבאר, שאף על פי ששתי הפרידות באות מצד עיקר חיוב הקרבן שלו, מכל מקום, חילוק גדול יש ביניהן, שהפרידה הראשונה באה להכשירו ולהכניסו לקהל ישראל, ואילו השניה אינה אלא למצוה בעלמא שמוטלת עליו, ומשום כך אינו מעוכב מחמת השניה מלאכול בקדשים.

וממה שנזכר בבביתא שאוכל "לערב", משמע לכאורה, שקודם לכן אסור הוא בקדשים. וטעם הדבר הוא, שהרי היה מחוסר כפורים קודם הבאת קרבנו. ולכן הוא טעון טבילה אחר כך כשאר מחוסרי כפרה, כמבואר בחגיגה [כא], וכמו כן צריך הוא הערב שמש [יעויין זבחים [צח ב' תוס' ד"ה טבול]].

אולם הר"ש בטוהרות [א ג] דחה ראייה זו, וכתב, שמאחר ומסר את קרבנו לכהנים, ואינו יודע אם הקריבוהו בשחרית, משום כך ממתין הוא עד הערב, שאז אפשר כבר להניח, שודאי לא נתעצלו יותר, והקריבוהו. והוסיף הר"ש לבאר, שלענין קרבן הגר, לא יתכן כלל לומר שיהיה טעון טבילה אחר הבאת קרבנו, שהרי אינו מקריבו משום טומאה, אלא משום גירותו,

אם ננקוט שרבי אליעזר בן יעקב סובר כחכמים, שאם הוא סובר כרבי או כרבי יוסי רבבי יהודה, הרי אין נזירות טהרה תלויה כלל בהבאת קרבנותיו בפועל, וביותר, שהרי לקמן [ט ב] מעמידים את המשנה שנשנית שם בסתם, כרבי יוסי רבבי יהודה.

3. **רש"י** מבאר, שמכל מקום צריך הוא להביא אחר כך פרידה נוספת. וצריך ביאור, שאם קרבנו הוא שתי פרידות, מדוע אין הבאתן מעכבת אותו מלאכול בקדשים.

ולקמן בגמרא למדנו, שכאשר מביא הגר עוף לקרבנו, צריך הוא להביא שני עופות, הואיל ולא מצאנו בשום מקום בתורה שמביאים פרידה אחת בלבד. וביאר הגרי"ז [מע"ק יד ב], שהחיוב להביא שתי פרידות, אין זה משום עצם חיוב הקרבן שלו, כי לכפרתו הוא אינו נצרך לשתי פרידות, שהרי כשמביא מן הבהמה, די לו בקרבן אחד, ומוכח שבקרבן אחד יש לו כבר כפרה, אלא הוא דין האמור בצורת ובאופן הבאת הקרבן, שכאשר הוא מביא קרבן מן העוף, צריך הוא להביא שני עופות. ולפי זה יהיה מובן מאד החילוק הנ"ל, שעיכובו מלאכול בקדשים תלוי רק בעיקר חיוב הקרבן שבא לכפרתו, ולזה הרי די בפרידה אחת. אבל